

Arrest

nr. 221 806 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de “*evaluatie [van de] verklaringen met betrekking tot de verwijdering*” van 31 mei 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen in april 2016 het Rijk binnen. Zij beschikte over een paspoort voorzien van een visum type C.

1.2. Via een op 23 augustus 2017 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 februari 2018 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beroepen die verzoekster tegen deze beslissingen instelde werden door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) afgewezen.

1.4. Op 28 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.5. Op 31 mei 2018 stelt de gemachtigde een document op met als titel "*evaluatie verklaringen met betrekking tot de verwijdering*". Dit document, dat verzoekster op 1 juni 2018 ter kennis werd gebracht, heeft de volgende inhoud:

"naam: [J.]
voornaam: [F.]
[...]
nationaliteit Suriname

Geachte mevrouw,

Evaluatie verklaringen met betrekking tot de verwijdering

Wij verwijzen naar de verklaringen die u deed op datum van 30.05.2018 In het kader van uw hoorrecht bij uw binnenkomst in het gesloten centrum voor illegalen te 127bis.

U stelt dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren omwille van uw broer. U verklaart dat uw broer uw alles is en uw rots in de branding. Daarnaast verklaart u niets in Suriname te hebben en u op straat zou komen te staan. Tevens verklaart u dat een terugkeer naar Suriname veel complicaties met zich met zich zal meebrengen en dat het voor uw broer moeilijk is om geld naar daar te sturen. Ook geeft u aan volledig afhankelijk te zijn van uw broer en dat hij uw enige familie is.

Na grondige analyse van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen vrees kan bestaan op foltering of op mensonterende of vernederende behandeling of bestraffing zoals bedoeld in art 3 EVRM. Evenmin kan er worden gesteld dat een terugkeer naar uw land van herkomst een schending vormt van uw recht op privé-leven, of familie- en gezinsleven zoals gestipuleerd in art 8 EVRM. Daarnaast haalt u elementen aan die als louter economisch kunnen beschouwd worden en vallen bijgevolg kennelijk niet onder art. 3 EVRM.

Uit al het voorgaande blijkt dat er bij uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat op schending van artikel 3 en/of artikel 8 EVRM. Uw verklaringen vormen aldus geen beletsel voor een terugkeer naar uw land van herkomst."

Dit is de bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve op te merken dat om ontvankelijk te zijn een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad wordt ingesteld gericht dient te zijn tegen een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of om te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bepaalde rechtstoestand, dan wel zodanige wijzigingen te beletten (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 8 - 9).

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de bestreden akte op zich geen rechtsgevolgen heeft en ook niet kan beletten dat rechtsgevolgen tot stand komen. In dit verband moet worden benadrukt dat verweerder in de bestreden akte louter aangeeft, na een analyse, tot de vaststelling te komen dat een voorafgaandelijk genomen beslissing tot verwijdering kan worden uitgevoerd. Gelet op het feit dat het

eigen is aan een administratieve beslissing dat deze, behoudens indien ze werd geschorst, kan worden uitgevoerd heeft de bestreden akte op zich geen enkel eigen rechtsgevolg.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de inhoud van de bestreden akte, doch toont hiermee niet aan dat deze akte op zich toch rechtsgevolgen kan hebben of kan beletten dat deze tot stand komen en dat er dus kan worden gesproken van een aanvechtbare rechtshandeling.

Er moet daarenboven worden gesteld dat zelfs indien verzoekster zou dienen te worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden akte een aanvechtbare rechtshandeling is – quod non –, er in ieder geval niet blijkt welk belang zij zou kunnen hebben bij een eventuele vernietiging van deze akte. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen immers terecht op dat een dergelijke vernietiging verzoekster geen enkel voordeel kan opleveren, daar deze vernietiging geen afbreuk kan doen aan de uitvoerbaarheid van het haar voorheen betekende bevel om het land te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat dit standpunt incorrect is. Tevens merkt de Raad op dat, indien verweerder in de toekomst een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou willen nemen, de bestreden akte verweerder ook niet vrijstelt van de verplichting om bij het nemen van een dergelijke nieuwe beslissing tot verwijdering de individuele situatie van verzoekster zoals die op dat ogenblik bestaat in aanmerking te nemen.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK